

32. Raamattuluento: Orjia vai vapaita

Rukous/Tervetuloa

Orjia vai vapaita?

Maailman ja lihan orjat

Luonnollisessa tilassaan ihminen on orja. Hän on synnin ja tämän maailmanajan orja. Hän on orja adamilaisen luontonsa vuoksi. Tämän luonnon hän on perinyt ihmiskunnan perinnön tähden. Se on adamilaisen ihmiskunnan ominaisuutta. Ihminen on liha. Hän on turmeltunut luonnoltaan perin juurin. Kaikissa ihmisissä on perintönä syntyinlangenneen Adamin kuva. Mutta edes hurskaat juutalaiset eivät tätä ymmärtäneet. Jeesuksen oli se asia heille kerrottava ja todistettava.

”Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” He vastasivat hänelle: ”Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: ”Te tulette vapaiksi?””

Jeesus vastasi heille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.” (Joh. 8:30–36).

Edellisessä vastauksessaan Jeesus viittaa Aabrahamin kahteen poikaan.

”Onhan kirjoitettu, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta. Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta. Tämä on kuvannollista puhetta; nämä naiset ovat kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar; sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää orjuudessa lapsineen. Mutta se Jerusalemi, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme. Sillä kirjoitettu on: ”Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemahda ja huuda sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies.” Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niin kuin Iisak oli. Mutta niin kuin lihan mukaan syntynyt silloin vainosi Hengen mukaan syntynyttä, niin nytkin. Mutta mitä sanoo Raamattu? ”Aja pois orjatar poikinensa; sillä orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan kanssa.” Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan.” (Gal. 4:22–31).

Liha, eli turmeltunut luonto ei kelpaa Jumalalle vaikka se esiintyisi kuinka hurskaana ja pyhänä. Tämä loukkasi Jeesuksen ajan juutalaisia ja loukkaa kaikkia omavanhurskaita ja tekopyhiä ihmisiä. Nämä ihmiset eivät hyväksy Hengen työtä ihmisessä sillä Henki ja Hänen lahjoittamansa usko jakavat ihmiset kahteen leiriin, tuomittuihin ja pelastettuihin. ”Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen” (Joh. 3:18). Orjan on siis lähdettävä. Vain Lupauksen Poika tekee vapaaksi.

Tietysti on olemassa vielä nuo uskosta osattomat opettajat, jotka eivät salli minkäänlaista puhetta syntiorjuudesta vapautumiseksi. He ovat itsekin orjia, vaikka puhuvat paljon kristityn vapaudesta. Kääntymisestä ja uskosta ei saa heidän mielestään puhua. He pitävät niitä liian suurina vaatimuksina lampailleen ja itselleen. Ja todellisuudessa kuitenkin nuo opettajat lampaineen elävät täysin orjuudessa tuntematta uskon erästä olemusta, nimittäin vapautta. Tämä tosiasia näkyy aina silloin kun tulee herätystä ja uskoaan tunnustavia ihmisiä ilmestyy seurakuntaan ja kirkkoon. Omavanhurskas papisto nousee tällöin aivan ensiksi sotajalalle. ”Ei tuollaista voi hyväksyä, sehän jakaa ihmisiä”, he moittivat. Ja juuri sitä työtä Henki tekee; siirtää ihmisiä pimeydestä valon lapsiksi. Ihminenhan on näet joko täysin vanhurskas tai täysin kirottu. Jumalan uutta luova voima saa tuon suunnattoman muutoksen aikaan. Ja tätä ei epäuskossaan elävä opettajakunta hyväksy. Heidän mielestään kun kaikki kastetut ovat jo oikeita uskovaisia, joten ”muuta vaatimusta ei saa asettaa”, he opettavat. Siinäpäähän opettavat, mutta tulevat kohtaamaan kerran tuomionsa.

Pimeyttä ei voi tehdä valkeudeksi. Maailmaa, eli Baabelia, saatanaa ja syntistä lihaa ei voi parantaa. On kirjoitettu: ”Me tiedämme, että olemme Jumalasta, ja koko maailma on pahan vallassa” (1. Joh. 5:19). Profeetta Jeremia opettaa vastaavasti: ”Me olemme koettaneet parantaa Baabelia, mutta ei hän ole parantunut. Jättäkää hänet ja menkäämme pois, kukin omaan maahansa; sillä hänen tuomionsa ulottuu taivaaseen asti, kohoaa pilviin saakka.” (Jer. 51:9).

Emme puhu tässä enempää näistä ihmisistä: lihan, synnin ja maailman orjista. Mutta tällainen on pimeyden maailma. Edellisissä kerrotaan myös se, miten pääsemme vapaaksi orjuudesta Jumalan lapsen asemaan ja vapauteen.

Tämä tosiasia on vain pidettävä mielessä koko ajan: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkää antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen” (Gal. 5:1).

Keitä me uskovat sitten olemme?

Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta.” (Gal. 4:5).

Usko vapauttaa orjuudesta

Kristuksen sovintotyö on vapautus orjuudesta. ”Mutta minä sanon: niin kauan kuin perillinen on alaikäinen, ei hän missään kohden eroa orjasta, vaikka hän onkin kaiken herra; vaan hän on holhoajain ja huoneenhaltijain alainen isän määräämään aikaan asti. Samoin mekin; kun olimme alaikäisiä, olimme orjuutetut maailman alkeisvoimien alle. Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: ”Abba! Isä!” ” (Gal. 4:1-6).

Kun ihminen saa armon syntyä uudesti ylhäältä ja tulla uskovaiseksi, hän vapautuu orjuudesta jolla synti, pimeyden voimat ja maailma oli pitänyt häntä hirvittävässä orjuudessa, eli: ”Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja hekumain orjia, elimme pahuudessa ja kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme.” (Tit. 3:3).

”Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta. Mutta silloin, kun ette tunteneet Jumalaa, te palvelitte jumalia, jotka luonnostaan eivät jumalia ole. Nyt sitä vastoin, kun olette tulleet tuntemaan Jumalan ja, mikä enemmän on, kun Jumala tuntee teidät, kuinka te jälleen käännytte noiden heikkojen ja köyhien alkeisvoimien puoleen, joiden orjiksi taas uudestaan tahdotte tulla?” (Gal. 4:1-9).

Orjuuteen palaaminen tapahtuu helposti. Näin juuri kävi Galatiassa.

Heprealaiskirje opettaa: ”Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” (Hepr. 2: 14–15).

Apostolien Teoissa kerrotaan: ”Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin, eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla” (Ap. t. 15:9).

Jumala puhui myöhemmin valitsemalleen aseelle Paulukselle, josta tuli Paavali, pakanain apostoli: ”Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähettän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.” (Ap. t. 26:17,18).

Kristukseen uskova on täysin vapaa kaikista orjuuttavista voimista. Hän on vapaa kaikesta tuomiosta. ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään” (Joh. 5:24).

Me emme vain oikein käsitä sitä tilaa, johon olemme päässeet, jos nimittäin olemme todella uskosta vanhurskaiksi tulleet. Se tapahtuma on kuitenkin tuonut meille rauhan Jumalan kanssa. Meidät on siirretty kaikkien pyhien joukkoon. Olemme näin vanhurskaita ja pyhiä. Näin on siitäkin riippumatta, että pyhityskilvoittelumme voi olla vielä kovin keskeneräistä. Silti kovin moni helposti luopuu siitä asemasta, johon hänet on asetettu Kristuksessa, eli Kristus-elämästä ja taivaallisista. ”mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut - ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa” (Ef. 2:4-6).

Kun elämäämme tulee vaikeuksia ja koettelemuksia, alamme kovin herkästi huutamaan apua, vaikka asemamme Jeesuksessa ei ole muuttunut mihinkään. Apostoli Paavali muistuttaa koettelemuksista näin: ”Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:37-39).

Unohdamme nämä edellä mainitut tosiasiat liian helposti ja alamme huutamaan armoa, vaikka olemme edelleenkin täydellisessä Jumalan armossa. Toki apua saa huutaa ja pitääkin huutaa, mutta uskon perustusta ei saa koskaan menettää. Liian moni kyselee vaikeuksien tullessa, joko Jumala on minut kokonaan hylännyt, kun Herra antaa koettelemuksia, vaikka juuri niissähän usko kasvaa. Pietari kirjoittaa: ”Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoka kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” (1. Piet. 1: 6-7).

Juuri erämaataipaleella hengellinen kasvumme tapahtuu, ei juurikaan suurissa hengellisissä huivituksissa ja suurissa kokemuksillisissa tapahtumissa. Jos emme saa myös tässä terveen opin mukaista opetusta, joudumme pian orjuuteen, syyllisyyteen ja pelkoon. Koeteltu usko ei heti hätääny ja vaivu orjuuteen. Jesaja kirjoittaa RK92:n mukaan: ”Siksi Herra Jumala sanoo näin: - Katsokaa: minä lasken Siioniin peruskiven, huolella valitun kivipaaden, kallisarvoisen kulmakiven sitomaan vankkaa perustaa. Joka uskoo, ei horju.” (Jes. 28:16).

Erilaisia orjuuden muotoja

”...niin myös vanhat naiset olkoot käytöksessään niin kuin pyhien sopii, ei panettelijoita, ei paljon viinin orjia, vaan hyvään neuvojia” (Tit. 2:3). Aina on ollut niin, että alkoholin liika käyttö on ollut yksi suurimmista orjuuden aiheuttajista. Viinan himo on vienyt paljon kansaa kadotukseen. Toinen tällainen orjuuttaja on sanottu tässä näin: ”Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla” (1. Tim. 6:10). Raha on orjuuttanut ja orjuuttaa yhä monet uskovatkin ja vierottaa pois uskon vapaudesta. Paavali jatkaa:

”Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta” (Jae. 11).

Väärät opit ja opettajat eksyttävät monia takaisin orjuuteen. Pietari kirjoittaa heistä: ”Sellaiset ovat vedettömiä lähteitä ja myrskytuulen ajamia hattaroita, ja pimeyden synkeys on heille varattu. Sillä he puhuvat pöyhkeitä turhuuden sanoja ja viekoittelevat lihan himoissa irstauksilla niitä, jotka tuskin ovat päässeet eksyksissä vaeltavia pakoon, ja lupaavat heille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia; sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on.” (2. Piet. 2:17–19).

Meidän on pidettävä muistissamme se Henki, jonka saimme tultuamme uskoon. ”Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: ”Abba! Isä!” ” (Room. 8:15).

Lain orjuus on pahimpia orjuuden muotoja, mutta joissa suuri osa aitoja uskoviakin elää tietämättä todellisesta vapaudesta. Monet uskovat ovat oman kuppikuntansa orjia. Heille syötetään koko ajan perinnäissääntöjä ja uskotellaan niiden olevan Jumalan sanaa. He eivät tunne vapauden sanaa. Kristillisyyteen sekoittuu usein myös lain kirousta. Evankeliumi ja laki ovat tuolloin kuin naimisisä keskenään. Uskovilta vaaditaan sellaista kuuliaisuutta, joka ei ole muuta kuin vaatimusta lain kuuliaisuuteen. Tässä voisi mainita jo aiemmin käsitelty vaade kymmenyksistä. Niitä vaaditaan erityisesti ns. vapaissa suunnissa, sillä nehän takaavat siellä opettajille palkan ja kulukorvaukset. Sanotaan Jumalan vaativan kymmenyksiä, ja että ne menevät hänelle. Asia on kuitenkin paljon raadollisempi; rahat menevät pääsääntöisesti rahanahneille johtajille. He sen rahan käyttävät. Voisivat ottaa oppia Paavalista. ”Muistattehan, veljet, meidän työmme ja vaivamme: yöt ja päivät työtä tehden, ettemme ketään teistä rasittaisi, me julistimme teille Jumalan evankeliumia” (1. Tess. 2:9).

Paavali hankki pääosin teltojen tekemisellä elantonsa, ettei rasittaisi seurakuntia. Monen opettajan ja kymmenyksiä itselleen vaativan olisi syytä mennä ansiotyöhön, eikä johtaa ihmisiä lain orjuuteen.

Lain ja evankeliumin erottaminen vaatii todellista Sanan tuntemista. Tässä tulee kuulijoiden olla tarkkana. Oikeita opettajia on vain vähän. Lainsaarnaajia on kaikkialla. Laki johtaa aina kirotuksi tulemiseen. Sen suurempaa orjuutta ei ole olemassa.

”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista” (Room. 8:2). Synnin ja kuoleman laki on lain orjuutta. Niistä pitäisi jokaisen uskovan olla vapaita. Kuitenkin on suuri houkutus palata takaisin orjuuteen. Galatian seurakunta Raamatussa oli tällainen langennut seurakunta. Paavali huudahtaa: ” Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?” (Gal. 3:1-3). Kuitenkin aikamme monet uskovat elävä samanlaisessa älyttömyydessä.

Lainomaisuus vaelluksessa johtaa aina myös näyttelemiseen. Miten inhottavaa on kuunnella ja katsella tällaiseen langenneita ihmisiä. He näyttelevät koko ajan. He puhuvat keskenään lähes koko ajan raamatunlauseilla. ”Kiitos, Herra”, he hokevat joka tilanteessa, sopi se siihen tai sitten ei. He puhuvat Kaanaan kieltä. Se on ylihurskasta näytelmäkieltä. Heille on opetettu heti uskonelämän alussa, mitä ja miten uskovan tulee esiintyä ja puhua. Hyvin on tämä läksy opittu. Suuntauskovan tuntee heti kohta hänen puhenuotistaan, sananparsistaan, ”jumalanvaltakunnan” äänenpainoista, ja muusta sellaisesta. Riittää kun kuule pari virkettä kyseisen liikkeen opettajan suusta, ja heti tietää, mitä uskonnonmuotoa hän edustaa. Se on vähintäänkin surkuhupaisaa!

Eräs pelottava orjuuttaja on kuolema. Siksi Kristus tuli maailmaan. Heprealaiskirje sanoo: ”Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” (Hepr. 2: 14–15).

Olipa kysymyksessä kääntymätön, uskosta osaton ihminen tai vastaavasti uskova, molemmilla ihmisryhmillä on paljon ihmisorjuutta. Kääntymätön ei uskalla lähteä Jumalan sanan kuuloon pelätesään ihmisarvostelua. Hän ehkä kaipaa vapautta ja selkeyttä elämäänsä mutta ei uskalla ihmispelosta etsiä apua Sanasta.

Moni uskova pelkää ryhmänsä keskuudesta tulevaa arvostelua ja uhkailua, eikä uskalla mennä muualle sanankuuloon. On oltava ryhmäuskollinen, vaikka se jättäisikin ihmisen tietämättömyyden orjuuteen ja sen kautta jopa täydelliseen pimeyteen. ”Te olette kalliisti ostetut; älkää olko ihmisten orjia” (1. Kor. 7:23), Paavali muistuttaa.

Maailmanmielisyys johtaa aina moniin vieraisiin kuormiin ja ikeeseen. Paavali varottaa: ” Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?” (2. Kor. 6:14).

Moni uskova elää rohkeasti maailmassa, siis siinä joukossa joka ei tottele Jumalaa. Heränneet veisasivat ennen: ”Maailmanmielisyys, sen tavat ystävyys varmasti langettavat, Herrasta erottavat. Ken kärsii Herran kanssa, hän pysyy armossansa.” (WSV 67a). Maailman orjuuttava henki tunkee esiin kaikkialla. Sitä ei voi missään välttää. Jeesus sanookin: ”Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niin kuin mekin.” (Joh. 17:11). Ja apostoli Johannes: ”Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.” (1. Joh. 2:16,17). ”Lapsukaiset, te olette Jumalasta ja olette voittaneet heidät; sillä hän, joka teissä on, on suurempi kuin se, joka on maailmassa. He ovat maailmasta; sen tähden he puhuvat, niin kuin maailma puhuu, ja maailma kuulee heitä. Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.” (1. Joh. 4:4-6).

Apostoli Jaakob kirjoittaa näin: ”Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta” (Jaak. 1:27).

Uskova elää maailmassa, vaikka onkin syntynyt Jumalasta, eikä ole maailmasta. Siksi matka on vaarallinen. Maailma tarjoaa myös vapautta, vaikka elää itse syntiorjuudessa. Tähän on matkalla myös luopiokirkko. Sekin tarjoaa lihallista vapauttaa jäsenilleen. Aluksi se ei tee sitä kovin rohkeasti, mutta myöntyy ajallaan maailman vaatimuksiin.

Israel varoittavana esimerkkinä

Joosua kirjoittaa: ”Sillä Herra on meidän Jumalamme, hän, joka johdatti meidät ja meidän isämme pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä, ja joka teki meidän silmiemme edessä suuret tunnusteot ja aina varjeli meitä sillä tiellä, jota me vaelsimme, ja kaikkien niiden kansojen keskellä, joiden kautta me kuljimme.” (Joos. 24:17).

Egypti kuvaa kaikkea, mikä on orjuutta. Nehemia jatkaa: ”He eivät tahtoneet totella eivätkä muistaneet ihmeellisiä tekoja, jotka sinä olit heille tehnyt, vaan olivat niskureita ja valitsivat uppiniskaisuudessaan johtajan palatakseen takaisin orjuuteensa. Mutta sinä olet anteeksiantava Jumala, armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri armossa: sinä et heitä hyljännyt.” (Neh. 9:17).

”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisesti kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus. Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa. Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat.” (1. Kor. 10:1-6).

Palaamme vielä uudestaan Galatalaiskirjeeseen. Paavali muistuttaa: ” Onhan kirjoitettu, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta. Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta. Tämä on kuvannollista puhetta; nämä naiset ovat kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar; sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää orjuudessa lapsineen.” (Gal. 4:22–25). Niinpä Israel elää tänäkin päivänä orjuudessa, koska se ei tunne Messiastaan, ei evankeliumin ilosanomaa. Vasta kun huppu heidän kasvoiltaan otetaan, kun Moosesta lukevat, he tulevat vapaiksi orjuudestaan. Tässä kohden he ovat samassa asemassa muslimien kanssa.

Luomakunnan vapautus

Myös koko luomakunta on ihmisen syntiinlankeemuksen vuoksi orjuudessa. Sekin odottaa vapautusta. Se on sille luvattu.

”Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestynyt meihin. Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmesytymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti;” (Room. 8:18–22).

Vapautus

Orjuudesta voi vapautua vain Jeesuksessa Kristuksessa. Häneen uskova on jo vapautettu. Hänellä on Vapahtaja. Hän vapauttaa eri tavoin. Tultuaan uskovaksi, ihminen on vapautettu synnin aikaan saamasta tuomiosta. Häntä ei enää tuomita. Mutta hänet on vapautettu myös itse synnistä. Sitä ei enää lueta hänelle syyksi. Onko se näin? On se näin. Paavali kirjoittaa: ”Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä” (Room. 6:22). Johannes kastaja jo todisti Jeesuksesta: ”Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29).

Herra on vapauttanut meidät synnistä ottamalla sen aikaansaaman tuomion pois. Hän heittää sen selkäänsä taakse. Hän ei sitä enää ikinä muista. Herramme kantoi syntimme ristinpuulle suostuen itse synniksi. Näin meillä on rauha ja vapaus orjuudesta jonka synty saa aikaan. Toisaalta kasteessa meidät on liitetty Herran kuolemaan, ja kun uskoimme häneen, tulimme osallisiksi hänen ylösnousemusvoimastaan. Synti on näin haudattu. Näin meidän tulee uskoa. Herra vapauttaa meidät syntiä tekemästä, kun suostumme oman lihamme ristiinnaulitsemiin - niinhän Herrallekin tapahtui - ja kun otamme vastaan hänen tarjoamansa elämän, elämme hänessä ja olemme siirtyneet kuolemasta elämään, orjuudesta Jumalan lapsen vapauteen. Tämä kaikki vaatii paljon mietiskelyä ja sanan tutkimista ja rukousta. Kasvu Häneen voi viedä vuosia, mutta se on mahdollista kuitenkin. Ensin näemme Sanasta eräitä tosiasioita, sitten ajan myötä osaamme ottaa ne käyttöön elämässämme.

Valitettavasti tämä kaikki on pelkkää ”hepreaa” monille uskoville ja surullista kyllä useimmille seurakuntien opettajille. Vai oletko kuullut paljonkin tällaista opetusta? Et varmaankaan. Siksi monet kamppailevat syntitottumustensa kanssa, tai ovat kerta kaikkiaan luovuttaneet. Toisaalta ongelma on se, että julistus on usein hyvin syntikeskeistä, kun sen pitäisi olla Kristus-keskeistä.

Matka orjuudesta vapauteen voi olla vaikea. Mutta ihaninta on tietysti se, että kaikki on jo valmiina odottamassa löytäjänsä.

Voimme lyhyesti vielä todeta, että kaikki, mikä on syntiä, on orjuutta. Synnintekijä on synnin orja. Syntiä emme voi voittaa. Se on liian suuri mahti. Synnin juuret ovat liian syvällä. Siksi on opetettava kuolemaan pois synniltä. Se kuulostaa kummalta, mutta se on Jumalan säättämä tie vapauteen. Muut tiet vievät orjuuteen. Emme tule toki tässä maailmanajassa synnittömiksi niin kauan kun

asumme tässä lihassa. Mutta meidän ei tule olla kuuliaisia lihan vaatimuksille. Emme ole sille mitään velkaa.

Mutta juuri tässä tilanteessa syntyy todellinen taistelu lihan ja Hengen välille, ne kun ovat täydellisesti toisiaan vastaan (Gal. 5:17).

Mikä ihaninta kuitenkin, saamme tulla aina uudelleen ja uudelleen puhdistuslähteelle, Jeesuksen veren vihmottaviksi. Hänen verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Orjuutta ja pahaa omaatuntoa ei tarvitse kantaa.

Siispä vielä: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen” ”Houkutus siihen ei ole hänestä, joka teitä kutsuu.” (Gal. 5:1;8).

Aamen.